

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgend
arrest gevelde :

not. 66.97.47/98 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____ nijveraarster,
geboren te _____ op _____, wonende te _____

Verdacht van: te

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 44§ 1.1, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van deze wet, om zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, thans gekwalificeerd en strafbaar gesteld door de artikelen 42§1.1°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996,

terzake : op de percelen kadastraal bekend _____
_____ met een oppervlakte van 65a20ca, gelegen te
_____ eigendom van de _____

(voorheen genaamd _____ met
maatschappelijke zetel te _____ krachtens een akte van
aankoop dd. 29/06/1989 door notaris _____ te _____

1. in de periode van 01.01.1998 tot 03.04.1998 :
oprichten nieuw zwembad, o.a. vergroten terras rond en naar het zwembad, bouwen van muren rondom het zwembad, bouwen van stenen trap tot in het zwembad
2. van 03.04.1998 tot en met 22.02.2000 :
in stand houden van de sub 1 vermelde toestand.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te leper van 16 oktober 2000, 8ste Kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Heromschrijft de feiten als volgt:

"De bij de artikelen 99 en 101 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, op, een grond één of meer vaste inrichtingen geplaatst te hebben, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, verbouwd te hebben of uitgebreid te hebben met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken. ter zake op het perceel op het perceel kadastraal gekend te met een oppervlakte van 65a20ca.

gelegen te eigendom van
krachtens een akte van aankoop dd. .29/6/1989 door notaris te

- 1) in de periode van 1/1/1998 tot 3/4/1998: oprichten nieuw zwembad, o.a. vergroten terras rond en naar het zwembad, bouwen van muren rond het zwembad, bouwen van een stenen trap tot in het zwembad,
- 2) in de periode van 3/4/1998 tot en met 22/2/2000: in stand houden van sub 1 vermelde toestand.

(Artikelen 99 § 1,1°, 146 alinea 1,1°, 147, 149, 150, 153, en 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; artikelen 66, 68 en 72 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996)."

Verklaart het heromschreven feit sub 2 niet bewezen en ontslaat de beklagde hiervoor van rechtsvervolging zonder kosten.

Veroordeelt de beklagde tot een geldboete van honderd frank, verhoogd met 1.990 opdecimen, aldus gebracht op 20.000 frank of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand, op grond van de feiten zoals hierboven sub 1 heromschreven.

Veroordeelt beklaagde tot het betalen van een bijdrage van tien frank, vermeerderd met 1990 opdecimen, aldus gebracht op 2.000 frank aan het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden overeenkomstig de artikelen 28 en 29 van de wet van 1/8/1985 en de artikelen 1,2° van de programmawet van 24 december 1993 betreffende de opdecimen.

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van 1000 frank overeenkomstig artikel 91 van het KB van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken zoals gewijzigd bij KB van 29 juli 1992 en KB van 23 december 1993.

Verwijst de beklaagde in de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op 3.241 frank, stellende dat zij spruiten uit de weerhouden feiten.

Op grond van het artikel 149 §1 van het decreet betreffende de ruimtelijk ordening van 18 mei 1999, beveelt de beklaagde, op vordering van de gemachtigde ambtenaar, namelijk de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, de plaats in de vorige staat te herstellen, meer bepaald:

- openbreken van het terrasgedeelte(rond en naast het zwembad), dat zonder bouwvergunning werd uitgevoerd
- opbreken van de stenen trap
- slopen van de reeds opgerichte muurgedeelten
- terug brengen van het zwembad tot een oppervlakte van 5 meter op 12 meter zoals vermeld op de dd. 29/11/1990 door de Bestendige Deputatie van goedgekeurde plannen (stuk 22 strafdossier),

dat alles binnen een termijn van negen maanden nadat het huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is.

Voor het geval de plaats niet in de vorige staat hersteld wordt binnen de voormelde termijn, beveelt dat de gemachtigde ambtenaar, namelijk de stedenbouwkundige inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig de bepalingen van het artikel 153 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Zegt dat de beklaagde in het voordeel van de gemachtigde ambtenaar een dwangsom zal verbeuren van 5.000 frank per dag vertraging in de naleving van voormeld bevel tot herstel in de vorige staat, echter met een maximum van 1 miljoen frank.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 30 oktober 2000 door de beklaagde en door het Openbaar Ministerie.

*

*

*

zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van haar beroep”.

Van deze verbetering werd aan de beklagde kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastlegging heeft, wat haar beide onderdelen betreft, betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

3. Aan de beklagde werd tevens gesignaleerd dat de ten laste gelegde feiten thans een inbreuk uitmaken op art. 99 § 1.1° strafbaar gesteld door art. 146 eerste lid, 1° en tweede lid, 147 en 149 van het Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), hierna genoemd DORO.

4. Wat het te last gelegde instandhouden betreft voert het nieuwe artikel 146,3° lid van het DORO een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art. 2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt terzake noch uit de tekst van het decreet, noch uit het stelsel van het decreet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het in het onderdeel 2 te last gelegde instandhouden niet geldt voorzover de in de telastlegging genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De bouwovertreiding is gelegen in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied.

Dit is geen 'ruimtelijk kwetsbaar gebied' waarvan artikel 146, vierde lid DORO thans gewag maakt en nader gedefinieerd als groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden,

brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzonder belang, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden aangewezen op plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dit overigens met zoveel woorden waar de indiener een landschappelijk waardevol agrarisch gebied beschouwt als een niet-kwetsbaar gebied (stuk 1556 (2002-2003) – Nr. 7 pag. 24).

Het Hof neemt evenmin aan dat de inbreuk onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden. Nergens uit het dossier blijkt dat omwonenden inzake de inbreuk klachten hebben geformuleerd of terzake werden gehoord of dat dergelijke hinder ook zonder uitdrukkelijke klachten moet worden verondersteld.

Tenslotte is het Hof van oordeel dat het zwembad op zich, dat onmiddellijk aansluit op de residentiële villa die niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure, in de specifieke omstandigheden, meer bepaald ook het feit dat bovendien op de site sinds 1990 een zwembad aanwezig was voorkomend op de door de Bestendige Deputatie goedgekeurde bouwplannen niet kan beschouwd worden als een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming.

Een en ander impliceert dat beklagde dient te worden vrijgesproken voor de telastlegging sub 2.

5. Gelet op de gegevens van het strafonderzoek en het onderzoek ter zitting van het Hof, is onderdeel 1 van de telastlegging zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, namelijk het bouwen van een zwembad, buitendouche, terras met ommuring op niet nader gekende data in de periode van 1 januari 1998 tot en met 3 april 1998, bewezen.

Wat de ommuring betreft blijkt meer bepaald zowel uit de door beklagde voorgelegde foto's als uit de eigen briefwisseling dat nooit betwist werd dat deze tuinmuurtjes langs twee zijden van het zwembad (ook "terrasmuren" genoemd, in roze aangeduid op stuk 18) de door het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 16.07.1996 vermelde hoogte van 120 cm overschrijden. Zo verklaarde beklagde dat haar raadsman een voorstel had geformuleerd om deze muurtjes *af te breken* tot op een hoogte van maximum 1,20 m (stuk 35). Uit het schrijven van de raadsman van beklagde aan de Administratie ROHM dd. 24 maart 1999 (stuk 38) blijkt dat deze tuinmuurtjes alsdan deze hoogte van 120 cm met circa 50 cm overschreden en vaste inrichtingen betreffen waarvoor de vrijstelling van de vergunningsplicht niet geldt.

6. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art. 2, al. 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagde heeft wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door een bestaand zwembad te vervangen door een volledig nieuw zwembad en de accommodatie uit te breiden zonder desbetreffend te beschikken over de vereiste bouwvergunning.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij, bovendien actief in een onroerendgoedmaatschappij, in landschappelijk waardevol agrarisch gebied al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor beklaagde een passende bestraffing, van aard haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake moet houden.

Het Hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagde rekening met het blanco strafrechtelijk verleden, naast het tijdsverloop sedert de feiten.

Nu de straf op te leggen aan de beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

Het Hof houdt bij de bestraffing verder rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7.1. In deze stelt het Hof vast dat de toenmalige gemachtigde ambtenaar in zijn herstellvordering gedateerd 13 januari 1999 het herstel in de voorgaande staat vorderde, hetgeen concreet inhield, het opbreken van het terrasgedeelte (rond en naast het zwembad), dat zonder bouwvergunning werd uitgebreid, het opbreken van de stenen trap, het slopen van de reeds opgerichte muurgedeeltes en het terugbrengen van het zwembadoppervlak tot een oppervlakte van 5 m op 12 m zoals vermeld in de door de Bestendige Deputatie van goedgekeurde plannen dd. 29/11/1990.

Volgens de stukken tijdens de procedure voor het Hof aan het dossier toegevoegd door de Procureur-generaal, blijkt dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op 18 september 2002 zijn herstellvordering heeft aangepast en wel in die mate dat thans gevorderd wordt het uitbreken van het zwembad, van de verhardingen -terrassen en tuinmuren, het verwijderen van het stortbad en van de afbraakmaterialen en het opvullen van de ontstane put met teelaarde en nivelleren tot aan het omliggende maaiveld.

7.2. Door de wijziging van de aanhef van art. 149 § 1 DORO door het decreet van 4 juni 2003, meer bepaald door de vervanging van de vermelding "*Naast de straf beveelt de rechtbank*" door de woorden "*Naast de straf kan de rechtbank bevelen*", heeft de decreetgever de rechter de mogelijkheid gegeven een zekere opportuniteitsbeoordeling te maken. De draagwijdte hiervan dient te worden bepaald in acht genomen het geheel van de regelen die het handhavingsbeleid organiseren en de principiële beoordelingsvrijheid terzake, binnen de grenzen van de wettelijkheid, van de bestuurlijke overheid. Een onredelijke herstellvordering, waarbij het onredelijk karakter niet langer kennelijk hoeft te zijn, kan de rechter afwijzen.

7.3. Rekeninghoudend met de hiervoor onder 7.1 en 7.2 gemaakte overwegingen, is het Hof van oordeel dat slechts ten dele kan worden ingegaan op de aangepaste herstellvordering.

Wat het nieuwe zwembad betreft stelt het Hof vooreerst vast dat er zich reeds een zwembad bevond waarvoor de Bestendige Deputatie van eerder wel een vergunning had verstrekt, weze het voor een enigszins kleinere oppervlakte. Het Hof houdt verder rekening met het feit dat het zwembad hoort bij en aansluit op wat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur een "luxueuze en residentiële villa" noemt die niet ter discussie staat.

De toenmalige gemachtigde ambtenaar vorderde in zijn eerste nersteivordering dd. 13 januari 1999 zoals hiervoor overwogen niet het uitbreken van het zwembad, maar wel het herstel in de oorspronkelijke toestand, zijnde tot de afmetingen van het eerder vergunde en bestaande zwembad. De beklagde legt terzake overigens relevante stukken voor die de technische onhaalbaarheid van dergelijke aanpassingswerken illustreren, meer bepaald de onvoldoende garantie op waterdichtheid van de volledige zwembadkuip bij gedeeltelijke afsluiting van deze kuip.

De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met betrekking tot het zwembad komt in acht genomen het geheel van deze bijzondere omstandigheden onredelijk voor. Dit alles geldt ook voor de accessoria, te weten de buitendouche en de terrasuitbreiding.

Met betrekking tot de tuinmuurtjes anderzijds is het Hof van oordeel dat deze nieuwe constructies niet thuishoren in een agrarisch gebied en dat de beoogde bescherming van de privacy even zo goed met een groenscherm kan worden bekomen. Met betrekking tot dit onderdeel van de herstellvordering geldt dat het herstel nog steeds nodig is om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en dat zij niet werd genomen met machtsafwendig, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Terzake komt de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gegrond voor.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, en de artikelen:
162, 185, 190, 194, 195, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1 van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen,

ontvangt de beroepen en er ten gronde over oordelend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2 vermeld,

spreekt beklagde vrij voor onderdeel 2 van de telastlegging,

veroordeelt de beklagde voor onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging tot een geldboete van (3000, verhoogd met 1990 opdecimen, gedeeld door 40,3399=) € 14.873,61 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor één/derde van de geldboete en de vervangende gevangenisstraf,

wijst de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur af voor zover zij betrekking heeft op het zwembad, de uitbreiding terras en de buitendouche,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige staat door het verwijderen van de sub 5 nader omschreven ommuring binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat het aldus beperkte herstel niet binnen voormelde termijn wordt uitgevoerd de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van de stad leper van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.68 § 2 van het voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening, thans art.153 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 80,34 in eerste aanleg en op € 76,46 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaard misdrijf.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **7 november 2003**.

Aanwezig : raadsheer, wn. kamervoorzitter;

raadsheer;
raadsheer,

Advocaat-generaal,

griffier,

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en).